

KONKLUZJE
**Konferencji Międzyparlamentarnej ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej
i Bezpieczeństwa oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony**

Dublin, 24-25 marca 2013 r.

Wprowadzenie

1. Drugie posiedzenie Konferencji Międzyparlamentarnej ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony, zwanej dalej „Konferencją Międzyparlamentarną”, odbyło się w Dublinie w dn. 24-25 marca 2013 r. na zaproszenie Ceann Comhairle i Cathaoirleach, przewodniczących odpowiednio Dáil Éireann i Seanad Éireann, obu izb irlandzkiego parlamentu, w ramach parlamentarnego wymiaru irlandzkiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej, zgodnie z decyzjami Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE podjętymi na posiedzeniach w Brukseli w dn. 4-5 kwietnia 2011 r. i w Warszawie w dn. 20-21 kwietnia 2012 r., oraz zgodnie z regulaminem Konferencji Międzyparlamentarnej przyjętym w Pafos na Cyprze w dn. 9 września 2012 r.
2. W Konferencji Międzyparlamentarnej wzięły udział delegacje parlamentów narodowych państw członkowskich UE oraz Parlamentu Europejskiego, a także - w charakterze obserwatorów - delegacje parlamentów narodowych państw kandydujących do UE oraz europejskich państw członkowskich NATO nie należących do UE.

Sprawy proceduralne

3. Konferencja Międzyparlamentarna przyjęła propozycję parlamentu państwa sprawującego prezydencję, przedstawioną zgodnie z konkluzjami Konferencji Międzyparlamentarnej na Cyprze, dotyczącą powołania Komisji Ewaluacyjnej *ad hoc* (*Ad Hoc Review Committee* - AHRC) w celu przeprowadzenia przeglądu ustaleń dotyczących Konferencji Międzyparlamentarnej zgodnie z decyzjami Konferencji Przewodniczących Parlamentów i Konferencji Międzyparlamentarnej. Przyjęcie tej propozycji zostało uzależnione od włączenia Włoch do grupy roboczej krajów, które będą ściśle współpracować z prezydencjami przy przewodniczeniu AHRC. Zbliżająca się prezydencja litewska jest proszona o przewodniczenie początkowemu etapowi prac Komisji Ewaluacyjnej *ad hoc*. Tekst propozycji w przyjętym brzmieniu został załączony do niniejszych konkluzji (*Załącznik 1*).
4. Konferencja Międzyparlamentarna rozpatrzyła propozycję Izby Reprezentantów Republiki Cypryjskiej, przedstawioną zgodnie z konkluzjami

Konferencji Międzyparlamentarnej na Cyprze, dotyczącą misji rozpoznawczej w obszarze sąsiedztwa południowo- i wschodnioróżdziemnomorskiego. Uzgodniono, że komentarze do propozycji zostaną przekazane cypryjskiemu parlamentowi z prośbą o skierowanie jej lub jej zmodyfikowanej wersji do wrześniowej Konferencji Międzyparlamentarnej, która odbędzie się na Litwie.

Przebieg obrad Konferencji Międzyparlamentarnej

Wysoka przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

5. Uczestnicy wysłuchali wystąpienia wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Catherine Ashton, która przedstawiła priorytety i strategię UE w dziedzinie WPZiB i WPBiO.
6. W swoim wystąpieniu na temat „WPZiB i WPBiO - działania na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Afryce” Catherine Ashton omówiła korzyści płynące ze zintegrowanego podejścia polegającego na zapewnieniu spójnego i efektywnego wykorzystywania różnych polityk i instrumentów, którymi dysponuje UE, do realizacji wspólnych celów. Konkretnym przykładem sukcesu takiego podejścia w Rogu Afryki jest ograniczenie od maja 2012 r. liczby uprowadzonych statków. Wysoka przedstawiciel omówiła również zastosowanie podobnego kompleksowego podejścia w Sahelu/Mali; konieczność stworzenia w każdej sytuacji okoliczności i długoterminowej wizji wspierających transformację w kierunku demokratycznej formy rządów; znaczenie roli kobiet; nieustanne wsparcie ze strony UE i jej państw członkowskich dla procesu przemian zainicjowanego w niektórych państwach arabskich, z uwzględnieniem specyfiki każdego kraju.
7. Po wystąpieniu wysokiej przedstawiciel odbyła się szeroko zakrojona debata. W trakcie dyskusji poruszono m.in. następujące tematy: znaczenie szacunku dla lokalnych społeczności i dostosowywanie kompleksowego podejścia do specyfiki danego kraju/regionu; potrzeba „cierpliwości strategicznej” w tworzeniu długoterminowej wizji przy udzielaniu pomocy poszczególnym krajom; znaczenie wspierania rozwoju konkretnych podstawowych usług; głęboka demokracja, łączenie reformy politycznej z reformą gospodarczą; inne obszary problemowe, w tym kraje Partnerstwa Wschodniego, Afryka Środkowa i Kongo; stałe znaczenie partnerów strategicznych UE; zaniepokojenie niektórymi aspektami przestrzegania praw człowieka w Rosji; dalsze wsparcie dla procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie; wspieranie rozwoju potencjału obronnego poprzez wzmocnienie europejskiej współpracy w dziedzinie obrony dzięki strategii *pooling and sharing* (łączenia i udostępniania zasobów wojskowych) oraz dzięki zapewnieniu jak najlepszego wykorzystania prac badawczo-rozwojowych.

Tánaiste i Minister Spraw Zagranicznych i Handlu, Irlandia

8. Irlandzki Tánaiste (wicepremier) i Minister Spraw Zagranicznych i Handlu, poseł Eamon Gilmore, zwrócił się do uczestników spotkania z wystąpieniem pod tytułem „Zapobieganie konfliktom - UE jako rozjemca” i nakreślił perspektywę irlandzkiej prezydencji w ogólnym obszarze Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa.
9. W swoim przemówieniu Tánaiste zauważył, że UE sama w sobie stanowi doskonały przykład rozwiązywania konfliktów jako organizacja, która wyłoniła się ze stuleci wrogości i podziałów. Zawarte stosunkowo niedawno w Irlandii Porozumienie Wielkopiątkowe stanowi przykład rozwiązania, które uznaje odrębne tożsamości i tradycje polityczne, jednocześnie je szanując i wspierając proces ich zbliżenia. Rola Unii jako siły działającej na rzecz dobra w świecie zyskuje coraz większe uznanie. Tánaiste zachęcił do szerszego wykorzystania mediacji jako przydatnego i opłacalnego narzędzia. Zauważył, że Unia jest obecnie zaangażowana w budowanie zdolności instytucjonalnej państwa w Libii, wdrażanie kompleksowego podejścia w Somalii i wzmacnianie potencjału władz w Mali.
10. Po wystąpieniu Tánaiste odbyła się szeroko zakrojona debata. W trakcie dyskusji poruszono m.in. następujące tematy: potrzeba jeszcze szerszej wizji polityki zagranicznej; dostawy broni dla rebeliantów w Syrii; wspieranie dobrych rządów; wzrost liczby osiedli w strefie E1 jako poważne zagrożenie dla rozwiązania zakładającego istnienie dwóch państw w Izraelu; konieczność osiągnięcia przez poszczególne państwa docelowego poziomu pomocy rozwojowej w wysokości 0,7% dochodu narodowego brutto (tak jak uczyniła to ostatnio Wielka Brytania) oraz konieczność dostrzeżenia nie tylko bieżących konfliktów, ale również przyszłych obszarów konfliktowych, takich jak Pakistan i Maroko. Tánaiste przyznał, że Europa mogłaby zrobić więcej w kwestii sprawiedliwości podatkowej, likwidując raje podatkowe dla firm międzynarodowych, które unikają w ten sposób płacenia podatków w krajach afrykańskich, gdzie prowadzą swoją działalność.

Minister Sprawiedliwości, Równouprawnienia i Obrony, Irlandia

11. Irlandzki Minister Sprawiedliwości, Równouprawnienia i Obrony, poseł Alan Shatter, zwrócił się do uczestników spotkania z wystąpieniem na temat „Rady Europejskiej ds. obrony 2013”, w którym przedstawił punkty widzenia rządu irlandzkiego w ogólnym obszarze Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony.
12. W swoim wystąpieniu minister podkreślił aktywne zaangażowanie i wspólne tematy poruszane od grudnia 2012 r., w tym m.in. potrzebę strategii *pooling and sharing*, jasno zadeklarowanego politycznego zaangażowania w tworzenie

grup bojowych; rozwój funkcjonalnych narzędzi potencjału wojskowego i usprawnionych cykli podejmowania decyzji na szczeblu UE; podkreślił, że Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony musi zapewnić utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa, aby zagwarantować bezpieczeństwo obywateli UE i wspieranie jej interesów; UE musi być w stanie polegać na samej sobie w zakresie ułatwiania podejmowanych działań i reakcji na wydarzenia światowe, dlatego wskazane byłoby rozważenie możliwości rozwijania przez poszczególne państwa członkowskie zdolności obronnych w niszowych obszarach; wewnętrzne opóźnienia nie mogą wstrzymywać podejmowania operacji w ramach WPBiO ani politycznej woli koniecznej do udostępnienia zasobów w wymaganym czasie i miejscu. Konieczne jest wreszcie wzmocnienie europejskiego przemysłu obronnego, tak aby zapewnić jego większą integrację, zrównoważony rozwój i konkurencyjność na dobrze funkcjonującym rynku obrony.

13. Po wystąpieniu ministra odbyła się szeroko zakrojona debata. W trakcie dyskusji poruszono m.in. następujące tematy: sytuacja gospodarcza i jej wpływ na potencjał obronny, reakcje na istniejące i pojawiające się zagrożenia; podstawowe braki dotyczące uwarunkowań rozwoju potencjału obronnego na poziomie europejskim; wymogi dotyczące potencjału w przyszłości i pogłębianie wspólnego zrozumienia priorytetów; wzmocnianie skuteczności operacyjnej; poprawa zdolności UE do polegania na samej sobie w zakresie ułatwiania podejmowanych działań i reakcji na wydarzenia światowe; współpraca z innymi istotnymi podmiotami międzynarodowymi.
14. Uwagi poczynił również p. Maciej Popowski, Zastępca Sekretarza Generalnego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

Warsztaty

15. Spotkanie plenarne Konferencji Międzyparlamentarnej zostało zawieszono, aby umożliwić delegatom uczestnictwo w dwóch sesjach warsztatowych.

Kompleksowe podejście do niestabilnej sytuacji w Afryce - doświadczenia w Rogu Afryki

16. Delegaci wzięli udział w spotkaniu warsztatowym, aby omówić temat „Kompleksowe podejście do niestabilnej sytuacji w Afryce - doświadczenia w Rogu Afryki”. Warsztaty moderował p. Ronan Murphy, były dyrektor programu Irish Aid. Spotkanie otworzyła p. Joelle Jenny, Dyrektor ds. Zapobiegania Konfliktom i Polityki Bezpieczeństwa w ESDZ, która nakreśliła kontekst sytuacji. Funkcję sprawozdawcy pełnił p. Arnaud Danjean, Przewodniczący Podkomisji ds. Bezpieczeństwa i Obrony Parlamentu Europejskiego.

17. W trakcie debaty omówiono szereg kluczowych tematów i wyzwań. Odniesiono się do działań zmierzających do rozwiązania konfliktu w Somalii oraz budowy struktur państwowych i umacniania stabilizacji w tym kraju, bardzo niestabilnej sytuacji żywnościowej i życiowej ludności w regionie, przygranicznych napięć między Etiopią a Erytreą, zagrożenia terroryzmem i nieustannego zagrożenia żeglugi międzynarodowej ze strony piratów.
18. Delegaci omówili połączenie działań humanitarnych i wysiłków na rzecz rozwoju z politycznym zaangażowaniem Specjalnego Przedstawiciela UE i pracami trzech misji WPBiO. W sposób szczególny podkreślono znaczenie relacji partnerskich, zwłaszcza z Unią Afrykańską, zapewniających legitymizację i lokalną odpowiedzialność, oraz dobrej koordynacji między działaniami podejmowanymi przez państwa członkowskie i instytucje UE.
19. W trakcie warsztatów podkreślono, że rozwój rzeczywistego „kompleksowego podejścia” do stosunków zewnętrznych UE powinien zapewniać spójne i skuteczne wykorzystywanie różnych polityk i instrumentów, którymi dysponuje UE, do realizacji wspólnych celów. Kompleksowe podejście powinno być stosowane do wszystkich aspektów „cyklu konfliktu”, od prewencji poprzez mediację i zarządzanie kryzysem, aż po odbudowę po zakończeniu konfliktu i przywracanie pokoju. Delegaci uznali również znaczenie zapewnienia dalszej dostępności pomocy humanitarnej dla wszystkich, którzy jej potrzebują.

Proces pokojowy na Bliskim Wschodzie - rola Unii Europejskiej

20. Tematem drugiej sesji warsztatowej był „Proces pokojowy na Bliskim Wschodzie - rola Unii Europejskiej”. Warsztaty moderował p. Andreas Reinicke, Specjalny Przedstawiciel UE ds. Procesu Pokojowego na Bliskim Wschodzie. Funkcję sprawozdawcy pełnił p. Petras Auštrevičius, Wiceprzewodniczący Seimasu Republiki Litewskiej.
21. W trakcie debaty poruszono szereg kluczowych tematów, takich jak, m.in., pilna potrzeba rzeczywistych, merytorycznych i ciągłych negocjacji w kwestii procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie; potrzeba kompleksowego, regionalnego rozwiązania zapewniającego trwały pokój; znaczenie wynegocjowania pokoju opartego na współistnieniu dwóch państw; oraz nieustanna determinacja UE w zakresie konstruktywnej współpracy ze wszystkimi, którzy pragną zapewnić pokój, stabilność i dobrobyt w regionie, w tym ze Stanami Zjednoczonymi, „kwartetem bliskowschodnim” i podmiotami regionalnymi, w tym z Turcją i Egiptem. Delegaci podkreślili, że zakończenie konfliktu leży w podstawowym interesie UE i zaznaczyli jak ważne jest porozumienie w sprawie zawieszenia broni w Strefie Gazy. Poza rolą dyplomatyczną UE, omówiono również kwestię udzielania pomocy

humanitarnej i rozwojowej różnym krajom Bliskiego Wschodu. Zwrócono uwagę na ostatnie wydarzenia, w tym m.in. utworzenie nowego rządu izraelskiego i wizytę prezydenta Obamy oraz jego silne polityczne zaangażowanie w proces pokojowy, wyrażając jednocześnie nadzieję, że tego rodzaju przełomowe wydarzenia w stosownym czasie tchną nowe życie w proces pokojowy. Delegaci omówili również bieżące wydarzenia dotyczące Syrii i Arabskiej Wiosny. Przyznano, że sytuacja w Syrii jest złożona, oraz że zachodzi ryzyko dalszego braku stabilności w regionie. Delegaci wyrazili nadzieję, że UE zrealizuje swój polityczny potencjał przywódczy w regionie, również przy użyciu pomocy finansowej.

Konkluzje

Konferencja Międzyparlamentarna przyjęła następujące konkluzje:

Konferencja Międzyparlamentarna-

22. *Zdecydowana odegrać rolę przewidzianą w Tytule II Protokołu nr 1 Traktatu z Lizbony, i zgodnie z mandatem Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE,*
23. *Świadoma dynamiki oraz oczekiwań dotyczących skuteczniejszej i bardziej spójnej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz Bezpieczeństwa i Obrony UE, wynikających z przyjęcia Traktatu z Lizbony,*
24. *Świadoma tego, że realizacja WPZiB i WPBiO wymaga udziału wielu podmiotów i włączenia polityk zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym,*
25. *Świadoma tego, że wielopoziomowy charakter WPZiB i WPBiO wymaga ścisłej współpracy między parlamentami narodowymi i Parlamentem Europejskim, przy pełnym poszanowaniu ich praw, obowiązków i mandatów przedstawicielskich,*
26. Jest zdecydowana przyczynić się do rozwijania Konferencji Międzynarodowej w kierunku optymalnej konfiguracji,
27. Postanawia wzmocnić demokratyczne zaangażowanie we WPZiB i WPBiO, działając na rzecz bardziej systematycznej, regularnej i terminowej wymiany informacji dotyczących różnych aspektów oraz implikacji WPZiB i WPBiO zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim,
28. Przywołuje osiągnięcie UE, jakim było przyznanie jej prestiżowej Pokojowej Nagrody Nobla, jako przykład regionalnego pojednania i pokoju po dewastacji i zniszczeniu pierwszej połowy dwudziestego wieku; uznaje, że działanie na

rzecz pokojowego rozwiązywania konfliktów stanowi element WPZiB Unii od 2001 r., kiedy to Rada Europejska zobowiązała się do wzmocnienia potencjału zapobiegania konfliktom i budowania pokoju, m.in. poprzez dyplomację prewencyjną, mediację, dialog i pojednanie;

29. Uważa, że dalsze wzmocnienie tego potencjału jest konieczne do wypracowania kompleksowego podejścia; sądzi, że należy wykorzystywać wyjątkowe doświadczenia i zasoby Unii na tym polu, w tym doświadczenia i zasoby jej parlamentów narodowych, oraz dzielić się nimi;
30. Podkreśla, że siła UE leży w wypracowaniu kompleksowego podejścia, opartego na jej wyjątkowej zdolności mobilizowania całej gamy środków politycznych, gospodarczych, rozwojowych, humanitarnych i - w ostateczności i zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych - militarnych w celu reagowania na globalne wyzwania i zagrożenia; jest przekonana, że skuteczność tego podejścia jest możliwa tylko pod warunkiem solidnej współpracy między Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i Komisją oraz przede wszystkim dzięki wsparciu i komplementarności działań państw członkowskich;
31. Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę wysokiej przedstawiciel i wiceprzewodniczącej Komisji dotyczącą opracowania raportu, w którym nakreślono by sposób wypracowania takiego kompleksowego podejścia, a tym samym pełnego wykorzystania potencjału Traktatu z Lizbony; jest przekonana, że międzyparlamentarne zaangażowanie poprzez dialog, współpracę i promowanie demokracji stanowi istotny długoterminowy element kompleksowego podejścia;
32. Jest zdecydowana, by za pomocą tego usprawnionego dialogu i wymiany informacji podjąć kroki zmierzające do wyeliminowania słabych punktów WPZiB i WPBiO w zakresie procesu decyzyjnego, rozwijania potencjału i kwestii operacyjnych, tak aby można było skuteczniej i efektywniej wykorzystywać te polityki przy reagowaniu na nasze wspólne wyzwania i przy realizacji naszych wspólnych celów,
33. Oczekuje, że wysoka przedstawiciel przedstawi na czas ambitny raport dotyczący przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ, zgodnie z decyzją Rady z dnia 26 lipca 2010 r., zostawiając dość czasu na omówienie i skomentowanie tego raportu przez parlamenty,
34. Uznaje, że złożona sytuacja kryzysowa w Mali i w Sahelu stanowi poważne i pilne wyzwanie dla europejskiej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz udziela pełnego poparcia dla zainicjowanych przez Francję i wspartych przez

UE działań w Mali obejmujących zastosowanie kompleksowego podejścia, a zwłaszcza dla ustanowienia misji szkoleniowej EUTM Mali,

35. Z zadowoleniem przyjmuje wysiłki zmierzające do wprowadzenia rządów prawa i zapobiegające zagrożeniu życia na masową skalę w Rogu Afryki oraz popiera wszystkie działania mające na celu pełne wdrożenie strategii kompleksowego podejścia UE na rzecz Rogu Afryki, a w szczególności odnotowuje dobre wyniki trzech bieżących operacji: EUNAVFOR Atalanta, EUTM Somalia i EUCAP Nestor we wzmacnianiu perspektyw trwałej stabilności w regionie,
36. Zachęca Unię Afrykańską, w tym również organizacje regionalne, do odgrywania większej roli w rozwiązywaniu konfliktów w Afryce, a w szczególności w Rogu Afryki,
37. Wzywa poszczególne instytucje UE do dalszego rozwijania narzędzi zapobiegania konfliktom, którymi instytucje te dysponują, a w szczególności mediacji będącej skutecznym i opłacalnym instrumentem zapobiegania konfliktom, oraz do stosowania tych wszystkich narzędzi w dużo bardziej skoordynowany sposób,
38. Zwraca uwagę na zobowiązanie podjęte przez wysoką przedstawiciel i wiceprzewodniczącą Komisji dotyczące zapewnienia UE istotnej roli w trudnym lecz ważnym procesie pokojowym na Bliskim Wschodzie; wyraża pełne poparcie dla konkluzji Rady z grudnia 2012 r. dotyczących procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie i z zadowoleniem przyjmuje wszelkie kroki zmierzające w kierunku wznowienia rzeczywistych negocjacji w ramach tego procesu pokojowego oraz wypracowania rozwiązania opartego na pokojowym i bezpiecznym współistnieniu dwóch państw: państwa izraelskiego oraz niezależnego, demokratycznego, integralnego terytorialnie i zdolnego do funkcjonowania państwa palestyńskiego; przypomina, że rozwiązanie konfliktu na Bliskim Wschodzie leży w podstawowym interesie UE oraz samych stron konfliktu i całego regionu,
39. Podkreśla, że potrzeba osiągnięcia postępu w procesie pokojowym jest szczególnie nagląca ze względu na zmiany zachodzące w świecie arabskim; Podkreśla potrzebę dialogu z Ligą Arabską i Organizacją Konferencji Islamskiej oraz z innymi istotnymi podmiotami regionalnymi na temat tego, w jaki sposób można pomóc we wznowieniu negocjacji; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne zaangażowanie w proces pokojowy ponownie wybranej administracji USA i uważa, że UE powinna nadać priorytet dialogowi i koordynacji z USA w tej kwestii; podkreśla znaczenie dalszego wspierania Autonomii Palestyńskiej w celu utrzymania jej zdolności do zarządzania państwowością,

40. Zauważa, że raport wysokiej przedstawiciel służący opracowaniu dalszych propozycji i działań mających na celu wzmocnienie WPBiO oraz poprawę dostępności wymaganego potencjału cywilnego i militarnego ma się ukazać do września 2013 r., tak aby mógł zostać w pełni omówiony na posiedzeniu Rady Europejskiej w grudniu 2013 r. i wzywa do jak najszerszych konsultacji z wszystkimi parlamentami w tym zakresie,
41. Zachęca Radę do podjęcia koniecznych działań politycznych w odpowiedzi na poważny spadek europejskich inwestycji, zdolności i potencjału przemysłowego w dziedzinie obronności oraz do ponownego rozpatrzenia mechanizmu finansowania operacji podejmowanych w ramach WPBiO oraz grup bojowych UE; z zadowoleniem przyjmuje również istotny wkład wnoszony przez Grupę Zadaniową Komisji Europejskiej,
42. Wyraża nadzieję, że Rada Europejska potwierdzi znaczenie filaru obronnego w kompleksowym podejściu UE i zobowiąże się do zaradzenia deficytom potencjału obronnego oraz zbliżenia do siebie potencjału cywilnego i wojskowego Unii; w związku z powyższym zachęca Radę Europejską do opracowania harmonogramu działań, zmierzających do osiągnięcia postępu w kwestiach obronności, w tym w kwestii inicjatyw typu *pooling and sharing*, przez Europejską Agencję Obrony, a także opracowania innych rozwiązań - tak by zagwarantować bezpieczeństwo Unii pomimo znacznych cięć wydatków na obronę we wszystkich państwach członkowskich,
43. Zwraca się do parlamentu państwa sprawującego prezydencję, zgodnie z regulaminem Konferencji Międzyparlamentarnej, o przekazanie niniejszych konkluzji wszystkim delegacjom, przewodniczącym parlamentów narodowych i Parlamentu Europejskiego, przewodniczącym Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej oraz wysokiej przedstawiciel do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa,
44. W czasie pozostałym do kolejnego posiedzenia Konferencji jej członkowie skoncentrują się na rozpoznaniu przeszkód na drodze do wprowadzenia w życie wszystkich postanowień Traktatu z Lizbony dotyczących WPBiO. W trakcie kolejnego posiedzenia Konferencji jedną z sesji należy poświęcić omówieniu tych kwestii. Konkluzje z tej dyskusji mogłyby zostać przekazane Radzie Europejskiej w związku z grudniowym spotkaniem poświęconym kwestiom obrony.

ZAŁĄCZNIK 1

DECYZJA KONFERENCJI MIĘDZYPARLAMENTARNEJ O POWOŁANIU KOMISJI EWALUACYJNEJ AD HOC

Historia

W konkluzjach przyjętych w Warszawie 21 kwietnia 2012 r. Konferencja Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej przyjęła następujące uzgodnienia w związku z rewizją ustaleń dotyczących Konferencji Międzyparlamentarnej:

„Konferencja Przewodniczących rekomenduje dokonanie przeglądu formuły prac Konferencji Międzyparlamentarnej po dwóch latach od pierwszego jej posiedzenia i przedstawienie wniosków przez właściwą prezydencję KPPUE.”

Pierwsza Konferencja Międzyparlamentarna, która odbyła się na Cyprze w dniach 9-10 września 2012 r. -

„Przyjmując zalecenia Konferencji Przewodniczących z posiedzenia w Warszawie w kwietniu 2012 r., zgodnie z którymi Konferencja Przewodniczących powinna przeprowadzić przegląd ustaleń dotyczących Konferencji Międzyparlamentarnej dwa lata po jej pierwszym posiedzeniu,”

przyjęła regulamin, który w art. 9 przewiduje, że -

„Konferencja Międzyparlamentarna może powołać komisję ad hoc, która osiemnaście (18) miesięcy po pierwszym posiedzeniu Konferencji Międzyparlamentarnej dokona oceny prac Konferencji Międzyparlamentarnej i przedstawi w tej kwestii zalecenia, które zostaną rozpatrzone przez Konferencję Przewodniczących Parlamentów UE.”

Konferencja Międzyparlamentarna, która odbyła się na Cyprze w dniach 9-10 września 2012 r., zamieściła w uwagach wstępnych do swoich konkluzji następujący akapit:

„Konferencja Międzyparlamentarna przyjęła swój regulamin. Wszystkie poprawki złożone przez parlamenty narodowe lecz nieuwzględnione, zostaną rozpatrzone przez komisję ad hoc, która zostanie powołana przez Konferencję Międzyparlamentarną w celu dokonania oceny tych propozycji i przedstawienia zaleceń Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE w ciągu osiemnastu (18) miesięcy od pierwszego posiedzenia Konferencji Międzyparlamentarnej. Zbliżająca się prezydencja irlandzka jest proszona o przedstawienie Konferencji Międzyparlamentarnej propozycji składu komisji ad hoc.”

Propozycja prezydencji irlandzkiej

Powołuje się Komisję Ewaluacyjną *ad hoc* (AHRC) w celu przeprowadzenia przeglądu ustaleń dotyczących Konferencji Międzyparlamentarnej zgodnie z decyzjami Konferencji Przewodniczących Parlamentów i Konferencji Międzyparlamentarnej.

W skład AHRC wchodzi po jednym przedstawicielu każdej z delegacji parlamentów narodowych państw członkowskich UE i Parlamentu Europejskiego.

AHRC przewodniczy parlament państwa sprawującego prezydencję, w ścisłej współpracy z trio parlamentów narodowych (Irlandia, Litwa i Grecja), Parlamentem Europejskim, Cyprzem i Włochami.

Powołuje się Grupę Roboczą AHRC w celu przeprowadzenia wstępnego przeglądu ustaleń dotyczących Konferencji Międzyparlamentarnej.

W skład Grupy Roboczej wchodzi po jednym przedstawicielu każdej z delegacji trio parlamentów narodowych, Parlamentu Europejskiego, Cypru i Włoch.

Grupie Roboczej przewodniczy parlament państwa sprawującego prezydencję.

Grupa Robocza może zwrócić się do parlamentów narodowych państw członkowskich UE o przedstawienie uwag na temat wszelkich kwestii leżących w zakresie jej kompetencji. Parlamente narodowe państw członkowskich UE mogą przekazywać uwagi Grupie Roboczej z własnej inicjatywy.

Grupa Robocza przekazuje swoje uwagi i zalecenia do AHRC.

Grupa Robocza zbierze się podczas Konferencji Międzyparlamentarnej na Litwie, ale za zgodą członków może się spotkać w dowolnym czasie przed przekazaniem zaleceń do AHRC.

AHRC może za zgodą członków spotkać się w dowolnym czasie, przy czym zbierze się przed Konferencją Międzyparlamentarną odbywającą się pod prezydencją grecką, której przekaze uwagi i zalecenia.

AHRC ulega rozwiązaniu z chwilą zamknięcia Konferencji Międzyparlamentarnej odbywającej się pod prezydencją grecką.

Orientacyjny harmonogram działań

Wrzesień 2012	Cypr	Prezydencja irlandzka proszona jest o przedstawienie KM propozycji składu AHRC.
Marzec 2013	Irlandia	Prezydencja irlandzka przedstawia KM w Dublinie propozycję.

Wrzesień 2013	Litwa	Grupa Robocza spotyka się podczas KM. Grupa Robocza przedstawia zalecenia AHRC przed grecką KM. AHRC opracowuje swoje ostateczne zalecenia przed grecką KM.
Marzec 2014	Ateny	AHRC przedstawia swoje ostateczne zalecenia do zatwierdzenia przez KM.
Luty 2015	Rzym	Sekretarze Generalni rozpatrują zalecenia KM.
Kwiecień 2015	Rzym	Konferencja Przewodniczących Parlamentów rozpatruje zalecenia KM.